

3973 2den Beh. af Finantsloov. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3974

ærede Ordfører har i saa Henseende udtalt sig tilstrækkeligt, og for mig behøver man slet ikke at drage Spørgsmaalet ind under Forhandlingen, thi det er ganske andre Grunde, der forekomme mig at være aldeles afgjørende med Hensyn til Loven om Geistlighedens Lønning. Nu kan man jo om denne Lov have forskjellige Meninger. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) mente, at det var et overordentlig indsnævret og begrændset Lovarbejde, og der var nogle andre Epitheta, han søiede til. Dette var nu hans Mening; Andre tror jeg have en anden Mening, og det forekommer mig, at man til Slutningen vel i alt Fald kunde komme til den Overbevisning, at det er i mange Henseender en saa stærkt fremtrædende og saa betydeligt indgribende Reform, som man for Nar tilbage ikke drømte om at naa til. Men derom kunde, som sagt, Meningerne være forskellige. Men det er ikke dette, hvorpaa det kommer an, men derimod det Spørgsmaal: Hvorledes stiller sig en saadan Bestemmelsestagen som den, hvorom der her er Tale til det forelagte allerede ved 2den Behandling færdiggjorte Lovforslag, som om saa Dage vil komme til 3die Behandling? Der har nu, saavidt jeg har kunnet følge de Uttringer, der kom frem, vist sig to Anskuelsestil modsatte hinanden. Den ene gaar ud paa, at netop Vedtagelsen af Bestemmelser som den, hvorom der her er Tale, i høi Grad vil fremme og lette Afgjørelsen af Loven. Den anden Anskuelse, som ogsaa har havt sine Forkæmpere, gaar derimod ud paa, at den slet ikke skulde have Noget med Loven at gjøre; den kommer ikke Loven ved, og derfor skulde man ikke af Hensyn til Loven indlade sig derpaa. Kun eet Medlem, det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds, havde — han maa tilgive mig, at jeg siger det — begge Meninger paa een Gang, hvilket jeg tror er ugjørligt, da de staa stik imod hinanden. Den ærede Rigsdagsmand udtalte nemlig først, at det var saa klart som, at 2 og 2 er 4, at Vedtagelsen af en saadan Be-

stemmelse vilde have stor Indflydelse paa Afgjørelsen af, hvad der er Gjenstand for den anden Lov. Han udtalte netop, at dette var saa klart som, at 2 og 2 er 4, og deri er jeg ganske enig med ham, det er saa klart som, at 2 og 2 er 4. Han sagde nemlig: Derfor vi nu fik vedtaget disse Bestemmelser om, at Alt først skulde ind i Statskassen og atter skulde udbetales derfra, vilde det saa ikke lette Sagen ganske overordentligt? Men det er jo netop dette, som er Hovedtvistepunktet mellem os, og naar vi først havde det klareret, kom vi sagtens ud over det Andet. Dette er fuldkommen rigtigt; men det Mærkelige er, at han ikke ser, at det netop af den Grund vil have saa stor Indflydelse, at det tager hele Kraften bort fra Loven, og fører den over paa et andet Sted; det synes indlysende. Det er netop denne Omstændighed, som gjør, at det vil saa stor Indflydelse, dersom den ærede Rigsdagsmand kunde bringe det dertil, at for det Første de 33, der sidst stemte imod, — og jeg haaber, at, da der var Mange fraværende, vil der blive endnu flere, om det end stadigt vil blive en Minoritet, — fik den Anskuelse, at det var rigtigt at tage disse Bestemmelser op paa Finantsloven, og dersom man saa kunde tro, at det andet Thing, som saa bestemt har lagt en modsat Overbevisning for Dagen, ogsaa fandt det rigtigt at tage det op paa Finantsloven, og ligeledes Ministeriet, som bestemt har erklæret ikke at kunne gaa ind derpaa, ogsaa gik ind paa det, — ja saa ville vi være komne et stort Skridt fremad. Men jeg vil spørge de Herrer, hvad i al Verden skulde da forhindre os i at blive enige derom paa Lovens Omraade? Naar vi kunne blive enige her, kunne vi sagtens blive enige paa Lovens Omraade, og det er jo dog det naturlige Sted at blive enige paa. Bliver Loven da vedtagen og faar det Indhold, som vi forudsætte, saa vil dens Indhold nok i Tiden blive optaget paa Finantsloven; det var den naturlige Bet. Men man kan derimod ikke